

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2012, č. j. 8 A 357/2011 – 33,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2012, č. j. 8 A 357/2011 - 33, rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 10. 2011, č. j. MV-11032-6/SO-2011, a rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie ze dne 12. 11. 2010, č. j. CPPH-074506/CI-2010-60, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě 11.640 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 7.880 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

IV. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce V. S. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2012, č. j. 8 A 357/2011 – 33, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2011, č. j. MV-11032-6/SO-2011, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie ze dne 12. 11. 2010, č. j. CPPH-074506/CI-2010-60, o zastavení řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu pro neodstranění nedostatků žádosti.

Městský soud při rozhodování vyšel z toho, že ze správního spisu je zřejmé, že žalobce v době doručování výzvy k doplnění žádosti byl neznámého pobytu a správnímu orgánu prvního stupně se prokazatelně nedařilo mu tuto výzvu doručit. Žalobce po podání žádosti nepobýval na jím hlášené adrese, svou povinnost hlásit změnu místa pobytu Ministerstvu vnitra nesplnil. Za této situace nemohl správní orgán doručovat fikcí, ale musel přistoupit k doručení veřejnou vyhláškou. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) má v ustanovení § 32 odst. 3 na mysli pouze tzv. přímé účastníky podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu. Jedná se tedy o účastníky v řízení zahájeném z moci úřední. Žadateli v řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nemůže být pojmově uložena povinnost či odejmuto právo. Žalobce měl možnost dovolávat se dobrodiní § 41 správního řádu, avšak postup dle tohoto ustanovení je možný pouze na základě žádosti. Žalobce však takovou žádost nepodal. Pokud se žalobce domáhal přiznání odkladného účinku, upřednostnil soud meritorní rozhodnutí, a to zvláště za situace, kdy žalobce své tvrzení o vytvoření rodinného a sociálního zázemí na území České republiky nijak nedoložil. Městský soud dospěl k závěru, že žalovaný neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Žalobu proto zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že závěr o tom, že byl v době doručování neznámého pobytu a správnímu orgánu se prokazatelně nepodařilo doručit výzvu o odstranění vad žádosti, vyplývá pouze z vrácení zásilky od poštovního doručovatele s poznámkou „adresát na uvedené adrese neznámý“. Ze strany správního orgánu již nedošlo k žádnému dalšímu pokusu o prošetření dané skutečnosti. Nepřítomnému účastníkovi musí být zajištěna ochrana jeho zájmů i základních práv. Na této povinnosti správních orgánů nemůže nic změnit ani vytýkané nesplnění povinnosti hlásit změnu místa pobytu ministerstvu. Ze strany žalovaného a městského soudu došlo k nesprávnému výkladu ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu. Žadatel o prodloužení platnosti stávajícího pobytu je jako cizinec oprávněn na území České republiky pobývat pouze na základě takového povolení, přičemž v případě, kdy jeho žádosti vyhověno není, je mu fakticky právo pobytu odňato. Spolu s nabytím právní moci rozhodnutí o neprodloužení doby pobytu cizince na území je zároveň spojeno vždy také stanovení lhůty k vycestování. Ve vztahu k ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu je nejdůležitější rozlišit, o jakého účastníka řízení se jedná. V

případě, že se jedná o účastníka vedlejšího, opatrovníka správní orgán neustanovuje a doručování probíhá formou veřejné vyhlášky. Pokud se ale jedná o účastníka hlavního, ustanoví správní orgán takovému účastníkovi řízení opatrovníka. Osobami, kterým se nedaří doručovat, se mimo jiné rozumí právě ty osoby, u nichž opakovaně nastávají překážky při doručování předvídané v § 23 a § 24 správního řádu. Městský soud dále nezkoumal všechny námitky, především námitku, že žalovaný nepřihlédl (v rozporu se zásadou legitimního očekávání a zásadou hospodárnosti řízení) k dodatečnému doložení všech chybějících náležitostí po zastavení řízení. Zároveň jsou důsledky napadeného rozhodnutí zjevně nepřiměřené případnému porušení právní povinnosti stěžovatelem. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že se k věci vyjádřil žalobou napadeným rozhodnutím, v němž jsou uvedena konkrétní tvrzení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu, žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvého stupně je třeba zrušit, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že se městský soud vůbec nezabýval jeho žalobní námitkou, že žalovaný nepřihlédl (v rozporu se zásadou legitimního očekávání a zásadou hospodárnosti řízení) k dodatečnému doložení všech chybějících náležitostí po zastavení řízení.

Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na http://nalus.usoud.cz, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb.NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 – 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 75, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Stěžovateli je v daném případě nutno přisvědčit, že napadený rozsudek městského soudu trpí nepřezkoumatelností v té míře, že se městský soud vůbec nevypořádal s uvedenou žalobní námitkou. Tato námitka je sice v žalobě obsažena v jediném odstavci, nicméně zcela nepřehlédnutelně formulována jako samostatný žalobní bod (mimo jiné je uvozena slovy: „*Za naprosto nezákonný považuje žalobce navíc postup,* [...]“). Stěžovatel v tomto žalobním bodu popisuje konkrétní postup žalovaného a uvádí, v čem je tento postup v rozporu s právem. Odkazuje při tom obecně na zásady správního řízení, ale také

konkrétně na ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Dále se odvolává na postup správních orgánů v obdobných případech. Městský soud se však tímto žalobním bodem ani okrajově nezabýval a zcela jej pominul. Takovýto postup odporuje požadavku na přezkoumatelnost soudního rozhodnutí ve smyslu výše citované judikatury.

Uvedená dílčí nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku však nebrání přezkumu ostatních stížních námitek, respektive přezkumu závěrů městského soudu v mezích ostatních stížních námitek.

Při věcném přezkumu se Nejvyšší správní soud v prvé řadě zabýval námitkou, že se správní orgán prvého stupně při doručování výzvy k doplnění žádosti ze dne 20. 9. 2010, č. j. CPPH-074506./CI-2010-60, spokojil s poznámkou poštovního doručovatele „adresát na uvedené adrese neznámý“ a dále se již nepokoušel o prošetření této skutečnosti. Stěžovatel tedy namítá nesplnění podmínek pro doručování veřejnou vyhláškou dle ust. § 25 odst. 1 správního řádu.

Podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Řádné doručení výzvy k doplnění žádosti je tedy nutnou podmínkou pro případné zastavení řízení.

Podle ust. § 25 odst. 1 správního řádu osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, a v dalších případech, které stanoví zákon, se doručuje veřejnou vyhláškou.

Podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou se ve vyjmenovaných případech překrývají s podmínkami pro ustanovení opatrovníka dle ust. § 32 odst. 2 písm. d) a e) správního řádu. Vzájemný vztah ustanovení opatrovníka a doručování veřejnou vyhláškou pak upravuje ust. § 32 odst. 3 správního řádu.

Předně je nutno poznamenat, že při doručování veřejnou vyhláškou jsou práva adresáta chráněna výrazně méně než v případě ustanovení opatrovníka a doručování jemu. Jestliže tedy zákon formuluje podmínky pro ustanovení opatrovníka a doručování veřejnou vyhláškou srovnatelně, musí být tyto podmínky pro účely doručování veřejnou vyhláškou vykládány přinejmenším stejně striktně jako pro účely ustanovení opatrovníka. Lze proto v tomto směru vyjít z judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, podle níž ustanovení opatrovníka účastníkovi řízení musí vždy předcházet šetření o tom, zda jsou pro to splněny podmínky a zda nelze použít jiné opatření. Musí být tedy postaveno na jisto, že se účastníkovi prokazatelně nedaří doručovat, respektive že je pobyt účastníka neznámý. Za tím účelem se musí vždy správní orgán či soud pokusit zjistit místo pobytu účastníka a doručit mu na adresu jeho možného pobytu, která vyplývá z provedených šetření či obsahu spisu (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 5. 2011, sp.zn. II.ÚS 817/11, a ze dne 7. 8. 2007, sp.zn. II.ÚS 1090/2007, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2008, č. j. 5 Azs 41/2008 -87, a ze dne 21. 4. 2009, č. j. 8 Azs 14/2009 - 74).

Na uvedeném je nutno trvat i v případě, kdy je účastníkem řízení cizinec, jenž má zákonem (ust. § 98 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů) uloženou povinnost hlásit změny místa svého pobytu Ministerstvu vnitra či Policii České republiky. Tato povinnost může správnímu orgánu usnadnit doručování cizinci, rozhodně však nemůže vést ke snížení standardu ochrany jeho procesních práv. Navíc podle uvedeného ustanovení může cizinec hlásit změnu pobytu i s časovým odstupem (30 dnů, resp. pracovních dnů) a zpravidla pouze za předpokladu, že uvažovaná změna místa pobytu bude trvat delší časový úsek (30, 90, respektive 180 dní v závislosti na režimu pobytu). Evidence cizincem nahlášeného pobytu tedy nemusí být zcela aktuální a ve spojení se sdělením poštovního doručovatele, že na evidované adrese adresát nebydlí, rozhodně nevypovídá o tom, že adresát je neznámého pobytu.

Před přistoupením k doručování veřejnou vyhláškou (stejně jako před vydáním usnesení o ustanovení opatrovníka) tedy musí správní orgán vyvinout vyšší aktivitu ke zjištění pobytu účastníka řízení, než se toliko spolehnout na jediné sdělení poštovního doručovatele. Tak je tomu i v případě, že pro danou osobu platí zvláštní povinnost hlásit změny svého pobytu.

Podle obsahu správního spisu však správní orgán prvého stupně po vrácení zásilky se sdělením doručovatele, že je „adresát na uvedené adrese neznámý“, žádný další úkon (šetření v evidenci, osobní prověření na dané adrese, které by nemělo činit správnímu orgánu prvého stupně s ohledem na jeho běžnou agendu žádné potíže) neučinil a hned následující den toliko vyvěsil doručovanou písemnost na úřední desce. Za této situace nebyla výzva k doplnění podané žádosti ze dne 20. 9. 2010, č. j. CPPH-074506./CI-2010-60, doručena účinně, neboť nebyly splněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou. Toliko na základě jediného sdělení poštovního doručovatele nebylo možné učinit závěr, že je stěžovatel osobou neznámého pobytu či osobou, jíž se prokazatelně nedaří doručovat, ve smyslu ust. § 25 odst. 1 správního řádu.

Instituty doručování veřejnou vyhláškou nebo ustanovení opatrovníka a doručování jemu jsou navíc koncipovány jako krajní prostředek, k jehož využití lze přistoupit pouze tehdy, není-li možný postup podle ust. § 19 až § 24 správního řádu. O osobu, které se prokazatelně nedaří doručovat nebo která je neznámého pobytu, se nejedná, pokud se jí daří doručovat, byť fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu. To by ovšem neplatilo například v případě, že by opakovaně po doručení fikcí docházelo postupem podle ust. § 24 odst. 2 správního řádu k určení neplatnosti doručení. Zde by již bylo možné hovořit o osobě, které se prokazatelně nedaří doručovat (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 23/2011 - 118). Také doručení fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu je tedy nutno upřednostnit před doručováním veřejnou vyhláškou či ustanovením opatrovníka a doručováním jemu. Důvodem je i skutečnost, že postup předcházející nastoupení fikce zaručuje vyšší ochranu práv adresáta, neboť se může s ohledem na ust. § 23 odst. 4 správního řádu snáze a rychleji dovědět o neúspěšném doručení a svá práva tak v řízení účinněji chránit.

Pro úplnost je nutno poznamenat, že podmínkou fikce podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu není, na rozdíl od předchozí právní úpravy, to, že se adresát v místě

doručování zdržuje (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 23/2011 - 118). Jakkoliv se tato úprava může na první pohled zdát přísnější, neboť umožňuje nastoupení fikce doručení i v případě, že se v místě doručování adresát nezdržuje, fakticky dochází k posílení ochrany adresáta proti případnému pochybení poštovního doručovatele.

Pokud by podle dřívější právní úpravy poštovní doručovatel pochybil a sdělil správnímu orgánu v rozporu se skutečností, že se v místě doručování adresát nezdržuje, a správní orgán by dalším šetřením nezjistil pobyt adresáta, přistoupil by k doručování veřejnou vyhláškou, popř. doručování ustanovenému opatrovníkovi. Za této situace by mohlo dojít k tomu, že by se adresát primárně pro pochybení poštovního doručovatele vůbec nemohl zúčastnit řízení. Obrana proti takovému pochybení by u něj přicházela v úvahu až *ex post*, a to případně i s velkým časovým odstupem, než by se o rozhodnutí ve věci dozvěděl.

Naproti tomu podle současné právní úpravy, pokud poštovní doručovatel pochybí a nesprávně sdělí odesílateli, že se v místě doručování adresát nezdržuje (a ani zde nemá domovní schránku), zároveň podle ust. § 23 odst. 4 správního řádu na vhodném místě (například na vnitřní straně vstupních dveří nebo na nástěnce bytového domu apod.) zanechá oznámení o neúspěšném doručení písemnosti. Tato skutečnost je pro adresáta přes možnou fikci doručení výrazným pozitivem. Navzdory pochybení poštovního doručovatele má totiž možnost všimnout si oznámení o neúspěšném doručení, vyzvednout si zásilku, kontaktovat správní orgán a svá práva tak mnohem efektivněji bránit. Nová právní úprava tedy účinně eliminuje závažné dopady případného pochybení poštovního doručovatele.

Je přitom nutno vzít v úvahu, že zanechání oznámení o neúspěšném doručení (a tedy i následná fikce doručení) přichází při doručování fyzické osobě v úvahu pouze tehdy, je-li v souladu s ust. § 20 správního řádu doručováno na adresu pro doručování, na adresu pro doručování evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na adresu trvalého pobytu a ve věcech podnikání do místa podnikání. Půjde tedy vždy o adresu, na níž osoba musí být připravena převzít doručovanou písemnost. Na základě ust. § 19 odst. 3 správního řádu bude navíc prioritně doručováno na adresu, kterou tato osoba uvede v daném konkrétním řízení jako adresu pro doručování.

Nutno poznamenat, že v nyní projednávané věci doručovatel v rozporu s ust. § 23 odst. 4 správního řádu nevložil oznámení o neúspěšném doručení do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo. Ze správního spisu je zřejmé, že tato předtištěná výzva, odtržitelná od obálky, se spolu s obálkou vrátila správnímu orgánu prvého stupně. I kdyby neměl stěžovatel na dané adrese domovní schránku, měl být zanecháním oznámení na vhodném místě informován o neúspěšném doručení. To se v dané věci nestalo, a proto nemohla být předmětná výzva doručena fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu. Toto pochybení ovšem nemůže jít k tíži stěžovatele, a nemělo být proto samo o sobě ani důvodem pro doručování veřejnou vyhláškou. Nejenže by musel správní orgán před případným doručováním veřejnou vyhláškou učinit další šetření za účelem zjištění pobytu stěžovatele, ale s ohledem na šetrné nakládání s rozpočtovými prostředky by měl primárně po provozovateli poštovních služeb vyžadovat řádné splnění sjednané služby.

Lze shrnout, že v projednávané věci nebyla výzva k doplnění podané žádosti ze dne 20. 9. 2010, č. j. CPPH-074506./CI-2010-60, stěžovateli doručena účinně. Správní orgán prvého stupně postupoval v rozporu s ust. § 66 odst. 1 správního řádu, když přesto řízení o žádosti stěžovatele zastavil. Žalovaný a následně i městský soud pak námitku nesplnění podmínek pro doručování veřejnou vyhláškou nesprávně posoudili.

Jelikož bylo shledáno, že uvedená výzva byla doručena neúčinně, protože nebyly pro doručování podle ust. § 25 správního řádu splněny podmínky, nezabýval se již Nejvyšší správní soud kasační námitkou, podle níž bylo doručení neúčinné také z dalšího důvodu (pro porušení ust. § 32 odst. 3 správního řádu).

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2012, č. j. 8 A 357/2011 - 33, je opodstatněná a proto napadené rozhodnutí podle ustanovení § 110 odst. 1 věta prvá před středníkem s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku městského soudu přistoupil Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 10. 2011, č. j. MV-11032-6/SO-2011, a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie ze dne 12. 11. 2010, č. j. CPPH-074506/CI-2010-60. Podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i řízení o kasační stížnosti.

V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatele zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a účast na jednání dne 26. 6. 2012) částku 2.100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen: „advokátní tarif")] celkem částku 6.300 Kč. Náhrada hotových výdajů se pak sestává z paušální částky 900 Kč (3x 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň"), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů a která činí 1.440 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen

nahradit stěžovateli k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 11.640,- Kč.

V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení stěžovatele zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) částku 2.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 300 Kč (ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů a která činí 480 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 7.880 Kč.

Jelikož stěžovatel v řízení o žalobě uhradil soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000 Kč, přičemž o vrácení tohoto soudního poplatku s ohledem na nerozhodnutí o podaném návrhu nebylo městským soudem rozhodnuto, učinil toto rozhodnutí v souladu s ust. § 110 odst. 3 větou druhou s. ř. s. Nejvyšší správní soud. Nebylo-li o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě rozhodnuto, nebyl stěžovatel povinen k úhradě soudního poplatku (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2012, č. j. 7 Afs 87/2011 - 35). Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se stěžovateli vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu